

บทนำ

เมื่อคืนที่ผ่านมา พิธีมงคลสมรสที่เคยอยู่ในฝันของปารีนัสมาตั้งแต่เด็กยันโตเป็นสาวเพิ่งผ่านพ้นไป เจ้าบ่าวของเธอตอนนี้นอนหันหลังให้อยู่ข้างๆ เธอไม่รู้ว่าเขากลับเข้ามาในห้องตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่รู้แน่ๆ ว่าเมื่อคืนเขาผลุนผลันออกไปกลางดึกโดยไม่บอกกล่าว ทั้งที่มันเป็นคืนเข้าหอและเจ้าหล่อนเป็นบุคคลอันดับต้นๆ ที่มีสิทธิ์รู้ว่าเจ้าบ่าวของเธอจะไปที่ไหน

ความจริงแล้วมันเป็นพิธีวิวาห์ที่หมองหม่นและพิกลที่สุดเท่าที่ปารีนัสเคยพบเจอ ทั้งที่คืนนั้นมีชายหญิงที่ตัดสินใจลงเอยพร้อมกันถึงสองคู่ อันได้แก่คู่ของเธอกับแมทธิว และคู่ของเปรี๊ยวปริดา ผู้เป็นพี่สาวฝาแฝดกับกษิติศ พี่เขยหมาดๆ ของเธอ ความหวานชื่นและความสุขสันต์ก็ควรจะเป็นสองเท่า แต่ไม่เลย...อย่างน้อยก็เธอนี่แหละที่รู้สึกติดลบ

นับตั้งแต่... ได้เห็นรูปถ่ายโพลารอยด์ใบนั้น...

ปารีนัสหยุดกายขึ้นนั่งอย่างเซื่องซำก่อนจะค่อยๆ ตวัดขาก้าวลงจากเตียงเพื่อหวังให้การเคลื่อนไหวของเธอเจียบกริบที่สุด โดยหา

รู้ไม่ว่าแรงยวบยบนที่นอนเบาๆ นั้นได้ทำให้แมทธิวรู้สึกตัวเสียแล้ว

"ปุน" หนุ่มเพ็งแต่งงานเปล่งเสียงซุ่นทุ้ม ตาหрімองขณะพลิกตัว

คนถูกเรียกหยุดฝีเท้าที่กำลังย่างออกห่างจากเตียง รู้สึกเหมือนกับการหันไปสบตาเขาตรงๆ เหมือนดื่มยาขม รวากับเขาไม่ใช่สามีของเธอ ทั้งที่เขาใช่ เพราะแม้เธอกับเขาจะยังไม่เกี่ยวข้อกันทางพฤตินัย เนื่องจากเมื่อคืนเขาหนีหายไปอย่างไม่มีสาเหตุ แต่ทะเบียนสมรสที่พวกเขาเพิ่งได้มาเมื่อสองเดือนก่อนก็เป็นสิ่งยืนยันถึงสัมพันธ์ของทั้งสองได้ดี

"ปุน ทำไม่ไม่เห็นมา ปุนเป็นอะไร" พอเห็นภรรยายื่นหันหลังไม่ไหวตึงเขาก็ชักสงสัย

ปารีนัสสุดลมหายใจลึกลับ ช่มกลิ่นความรู้สึกหลากหลายแล้วจำใจเหลียวมองกลับมายังสามีที่กำลังกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียง ตอนนี้ง่วงใหญ่ยังอยู่ในชุดทักษิโด้สีขาวตัวเดิม เขาได้อยู่หน่อยก็ตรงที่หูกระต่ายสีขาวไม่อยู่ตรงคอเขาแล้ว

"ปุนไม่ได้เป็นไรค่ะ ปุนจะไปอาบน้ำ เดี่ยวเราต้องเตรียมเก็บของที่เหลือแล้ว พี่แม่หลิมไปแล้วหรือคะว่าอีกสองวันเราจะเดินทางกันแล้ว"

"พี่ไม่ได้ลืม แต่พี่เห็นปุนทำท่าแปลกๆ" แมทธิวก้าวลงจากเตียงเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าหญิงสาว หลุบตาลงเล็กน้อย "ปุนโกรธพี่เรื่องเมื่อคืนใช่ไหม ที่พี่อยู่ดีๆ ก็ออกจากห้องไป"

ปารีนัสรู้สึกถึงไออุ่นในดวงตา คำถามของเขาช่างตรงใจเจ้าหล่อนเสียจริงๆ จนนิสัยเก่าของเด็กซี้แยะคนนี่เริ่มกลับมา ทั้งเพราะความน้อยใจ อัดอั้นตันใจ และค้างคาใจเรื่องที่เธอบังเอิญได้รู้ แต่เธอก็พูดออกไปไม่ได้ หญิงสาวกลัวการแตกหัก เกรงว่าหากเปิดเผย ทุกสิ่งที่เป็นอยู่...ที่อาจเป็นแค่ภาพลวงตา...จะเปลี่ยนแปลงไป

"แล้วพี่แม่ทอกออกไปทำไมคะ ทั้งที่เมื่อคืนเราต้องอยู่ด้วยกัน ทั้งที่

เราแต่งงานกันแล้ว" ปารีนัสเอ่ยเสียงตัดพ้อ ตัดสินใจไม่เปิดอกกับเขา แต่ประเด็นที่เขาหายตัวไปในคืนเข้าหออย่างเงิเธอก็ต้องรู้ให้ได้

แมทธิวหลุบตาลง ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออก เส้นคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ดูก็รู้ว่าตอนนี้เขาเครียดเพียงใด "ที่พี่ออกไปเพราะว่ามีเรื่องด่วนที่มหาวิทยาลัย อาจารย์ที่ภาคโทรตามพี่ตั้งแต่งงานแต่งงานเริ่มแล้ว"

"โทรตาม...ในคืนสำคัญของเราหรือคะ" ปารีนัสยิ้มหยัน เซ็ดน้ำที่ไหลทางหางตาบ่อยๆ "อาจารย์คนไหนกันคะ ช่างไม่รู้กาลเทศะเลย"

"อย่าถือสาเขาเลย ตอนนีพี่ก็กลับมาแล้วนี่" ชายหนุ่มยิ้มละมุน โอบรับบางหลวมๆ อย่างปลอบโยน

ปารีนัสพยักหน้าช้าๆ แก้มแดงระเรื่อที่ได้ขีดใกล้ชายคนรัก ยิ่งงอ้อมกอดของบุรุษผู้นี้ก็อบอุ่นเสมอ แต่ความจริงบางอย่างที่ได้อ่านรู้มากกลับทำให้เธอรู้สึกไม่มั่นคง บางที่อ้อมแขนนี้อาจไม่ใช่ของเธอ พอคิดถึงตรงนี้หญิงสาวก็นึกอยากผลักรอกเขาออกไปให้พ้น ความรู้สึกของใจทำให้เธอใคร่รู้ เธอเงยหน้ามองเข้าไปในดวงตาคมเข้มคู่นั้น อย่างค้นหาความจริงใจ

"แล้วเมื่อไหร่เราจะได้เป็นสามีภรรยากันจริงๆ เสียทีล่ะคะ"

แมทธิวหน้าเหลืองทันทีที่เจอคำถามนั้น ก่อนสีหน้าแบบนั้นจะเลือกไปกลายเป็นรอยยิ้มละไมที่มองยังเงิก็รู้ว่ามันแต่ง "ปุนนี่กล้าถามผู้ชายแบบนี้ได้ไงกัน"

"ปุนกล้าเสมอละคะ ถ้าคนที่ปุนถามคือสามีของปุนเอง คือคนที่จดทะเบียนกับปุนแล้ว" เจ้าหล่อนจ้องตาเขาอยู่อย่างนั้น "หรือว่าพี่แมทธิวจะเกียจปุนคะ"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นนะ ปุนอย่าพูดแบบนี้สิ" แมทธิวมิสีหน้าซึ่งซึ่ง "เราแต่งงานกันแล้ว แล้วพี่จะรังเกียจปุนได้ไง"

"ถ้างั้น..." หญิงสาวคาดคั้น "เมื่อไหร่คะ"

แมทธิวเจียบไปทันที ปารีสน์ไม่รู้ว่ามีอะไรในช่องว่างนั้น เธอไม่ยักคิด ไม่ยักคาดเดา เพราะกลัวคำตอบจะเป็นอย่างนั้นขึ้นมาจริงๆ แต่ยังไงเธอก็อยากรู้ว่าเขาจะพูดอะไรออกมา หรือจะหลบเลี่ยงอย่างไร จึงยังรอคำตอบใจจดใจจ่อ

"เมื่อไหร่เธอ" เขายิ้มน้อยๆ หลังจากหน้านิ่งเงยมานาน "คืนสุดท้ายที่เราฮันนีมูนกัน ดีไหม"

"คืนสุดท้าย...ทำไมต้องเป็นคืนนั้นด้วยคะ" ปารีสน์เลิกคิ้ว

"ก็เพราะพี่อยากให้เป็นคืนแห่งความทรงจำของเราไง" แมทธิวบีบจมูกรั้นเบาๆ ก่อนจะรวบร่างเล็กในอ้อมแขนให้กระชับมากยิ่งขึ้น ทอดสายตาไปข้างหน้าอย่างมีความหมาย "แล้วหลังจากนั้น...หลังจากที่เรากลับจากฮันนีมูน เราสองคนจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกันอย่างจริงจัง พี่จะจัดการทุกอย่างที่เมืองไทยให้เรียบร้อยแล้วหนึ่งปีต่อจากนี้ เราจะเดินทางไปรอบโลกด้วยกัน ดีไหม"

ปารีสน์รับรู้ได้จากเสียงทุ้มนั่นว่าอีกฝ่ายมุ่งมั่นเพียงใด การเดินทางรอบโลกไม่ใช่ฝันลมๆ แล้งๆ แต่เป็นแผนการที่ทั้งสองจัดวางเอาไว้ก่อนจดทะเบียนสมรส ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องยากเลยสำหรับวาทยกรระดับโลกอย่างแมทธิว เพราะหลังจากชนะเลิศการประกวดครั้งล่าสุดที่คาร์เนกี ฮอลล์ เขาก็ได้รับเชิญให้เปิดการแสดงในสิบหกประเทศทั่วโลก และประเทศไทยจะเป็นประเทศสุดท้ายสำหรับการตระเวนแสดงผลงานของเขา ปารีสน์เองก็จะไปกับเขาทุกๆ ที่ในฐานะภรรยาของวาทยกรมือหนึ่งของโลก ถ้าเพียงแต่เวลาแปดวันแห่งการวัดใจ... แห่งทริปฮันนีมูนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียก่อน...

แน่นอน...แมทธิวไม่รู้หรือว่าปารีสน์เองก็วางแผนแบบลับๆ ไว้เหมือนกัน เธอตั้งใจให้การดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ของเธอเป็นความลับที่สุด ที่แม้แต่คนในครอบครัวยังไม่ให้รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่สาวและพี่เขยของเธอ นั่นเพราะว่าข้าวใหม่ปลามันทั้งสองคู่นั้นต่างมีจุดหมาย

วาไลนา

11

เดียวกันที่ต้องอ้อมไปไกลถึงหมู่เกาะเล็กๆ อีกฝั่งของโลก...หมู่เกาะ
ฮาวายนั่นเอง!

บทที่ ๖

ทันทีที่ล้อของเหยี่ยวเหล็กซึ่งบินมาจากกรุงเทพฯ และพื้นรันเวย์ของท่าอากาศยานนานาชาติไทเปเพื่อเปลี่ยนเครื่อง เสียงกระหับที่ห้องเครื่องบินด้านล่างดังครืดคราดนั้นก็ปลุกชายหนุ่มให้ตื่นจากภวังค์โดยพลัน กษิติศกะพริบตาถี่สองที่เป็นการปรับสายตา ก่อนจะเหลือบมองทางขวามือของตน ภาพที่เขาเห็นคือสาวชาวเอเชียแต่ผมกลับเป็นสีทองประกายแดงซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งของส่วนผู้โดยสารชั้นหนึ่ง กำลังปลดเข็มขัดนิรภัย เขามองผ่านสาวแปลกหน้าคนนั้นไปยังหน้าต่างขนาดเล็ก สิ่งที่เขาเห็นคือสนามหญ้าเขียวชอุ่มและพื้นรันเวย์มีแองน้ำซึ่งกำลังวิ่งผ่านไป ถึงตอนนี้เขาจึงรู้ว่าตนได้มาถึงใต้หวันแล้ว ซึ่งมันเป็นแค่เศษหนึ่งส่วนสี่ของการเดินทางทั้งหมดเท่านั้น เพราะเก้าชั่วโมงที่เหลือก่อนถึงฮาวายยังรอเขาอยู่...ช่างยาวนานเหลือเกิน

กษิติศทิ้งสายตาอยู่ที่ภาพข้างทางนั้นไม่ถึงหนึ่งนาที เขาก็ต้องตัวตตะไปมองสาวเจ้าของผมทำสีคนเดิมเมื่อรู้สึกได้ที่กำลังถูกจ้องมองอยู่ ซึ่งก็เป็นความจริง ผู้หญิงคนนั้นส่งยิ้มหวานจ้อยให้เขาอย่างเชื่อเชียว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอแสดงกิริยาแบบนี้กับเขา และการ

โต้ตอบของเขาก็มักจะเป็นเหมือนเดิมทุกครั้ง นั่นคือการตีหน้านิ่งและ
 ผินมองไปทางอื่นแทน

เขารู้ว่ามันไร้หัวใจมากที่ทำแบบนั้น เจ้าหล่อนเองก็คงไม่รู้ว่าเขา
 เพิ่งผ่านการแต่งงานมาแบบสดๆ ร้อนๆ เมื่อสองคืนก่อน ถึงได้เกี่ยว
 หุ่นแบบไม่เกรงใจภรรยาของเขาที่นอนหลับสนิทอยู่ทางซ้ายเลย
 ลึกนิด แต่ตัวเขาเองในฐานะที่รู้ว่าตนไม่ใช่ตัวคนเดียวอีกแล้วย่อมต้อง
 รู้จักวางตัว อย่างน้อยก็เป็นการให้เกิดจิตคนที่ตัดสินใจมาใช้นามสกุล
 เดียวกับเขา ถึงแม้ว่า...การตัดสินใจนั้นอาจไม่ได้เกิดจากความรักของ
 ทั้งสองฝ่ายก็ตาม

เครื่องบินค่อยๆ แล่นอย่างเชื่องช้าไปตามพื้นเรียบโดยมีจุด
 มุ่งหมายคือวงช้างที่เชื่อมต่อกับอาคารผู้โดยสารไว้แล้ว กษิตศ
 พับผ้าห่มสีม่วงอ่อนของสายการบินอย่างลวกๆ และสอดนิ้วงอเก็บ
 นิตยสารด้านหน้าตน หันไปมองหญิงสาวที่หลับบนเก้าอี้โดยสาร
 ทั้งที่หูฟังยังคงคาบอยู่ที่ศีรษะ สีหน้าซูบซีดของเธอทำให้เขานึกถึงสิ่งที่
 จะสะกิด กษิตศรู้ว่าสองวันก่อนพิธีแต่งงาน เปรี๊ยวปริดาเพิ่งโดนพิษ
 ไข้หวัดใหญ่เล่นงาน และเธอก็หายไม่ทันคืนวิวาร์ห์เสียด้วย ไม่แปลก
 เลยที่เจ้าหล่อนจะอ่อนเพลียเมื่อต้องเดินทางไกลแบบนี้ แต่เขาก็ต้อง
 ทำใจแข็งปลุกเธอ เพราะอีกไม่นานเครื่องบินจะจอดสนิทแล้ว

"เปรี๊ยว" เขาใช้ปลายนิ้วแตะไหล่ภรรยาเบาๆ "ถึงไทเปแล้ว ตื่น
 ไปได้แล้วนะ"

เปรี๊ยวปริดาเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างอ้ออึ้ง ดวงหน้าสวยผินมอง
 หน้าต่าง มีเสียงเบาเหมือนรำพึงดังจากปากเธอก่อนที่หญิงสาวจะค่อย
 หยัดกายนั่งหลังตรง ถอดหูฟังออกพร้อมกับยังทอดสายตาไปข้างนอก
 อยู่เช่นนั้น

"เปรี๊ยวเพลียหรือเปล่า ความจริงเราน่าจะพักสักห้าวันค่อยไปนะ"
 คนเป็นสามีถามด้วยลุ่มเสียงห่วงใย